

CHƯƠNG VI

Có lẽ đã tới lúc Khai thể hiện quyền hạn của mình rồi. Anh thử dài khi nhớ tới Kha, anh hai mình. Giả như Kha còn sống, chắc Khai đã thỏa lòng theo nghề nghiệp anh thích rồi, chớ đâu phải gánh vác công việc của Kha như vậy

Giọng Nghiêm vang lên:

Tôi hỏi thật. Cậu bán vũ trường vì bị ám ảnh bởi cái chết của Kha hay vì làm ăn ế ẩm không như cậu muốn?

Khai chậm rãi trả lời:

Chắc cả hai lý do ANh biết đó, tôi đâu có thích cái nghiệp này. Nó không hợp với tôi

Nhưng nó nuôi sống gia đình mấy chục năm nay, lẽ nào cậu bỏ ngang

Khai nhấn mạnh:

Anh Kha mất mạng cũng vì vũ trường. Tôi không muốn nhớ mãi chuyện bất hạnh đó. Bởi vậy, dần dần tôi sẽ chuyển hướng làm ăn

Nghiêm nói:

Để di dưỡng Chu đồng ý khi đây là tất cả tâm quyết của ông

Khai cười khẩy:

Thời ngang dọc của ba tôi hết rồi. Anh Kha! Người đủ khả năng nối nghiệp ông cũng đã chết. Tôi là người thừa kế, tôi sẽ làm theo ý tôi

Nghiêm nhíu mày:

Thật ra, cậu đang tính toán gì đây?

Khai thản nhiên:

Tôi tính cách kiếm tiền kiểu khác

Đó là cách nào?

Anh không phải nhà tư vấn. Tôi nói với anh làm chi

Nghie, tui nghiu quay đi. Đây không phải lần đầu Khai có ý định đó. Nghiêm biết rõ Khai và ông Chu luôn đối đầu về chuyện làm ăn. Cậu ta muốn chuyển hướng, ông bố không đồng ý. Khai bực bội lâu lâu lại...len gâm thế thôi, bởi vậy

Nghiêm chẳng phải lo nồi com...đặc sản của mình bị đe dọa.. Ngày mai anh sẽ ghé thăm ông Chu, tác động vài ba câu, chắc chắn mọi sự sẽ khác. Còn bây giờ phải tìm cách biến

Đứng đây. Nghiêm nói:

Tôi phải ra hậu trường coi ca sĩ T đến chưa. Cậu cần gì, cứ bảo tụi nó

Khai nhìn lên sân khấu, anh không biết mình cần gì nữa. Khi vật chất quá dư thừa người ta dễ thấy thiếu thốn về tinh thần. Tâm hồn Khai đang trống rỗng, vậy mà anh không biết mình muốn gì mới kỳ

Nghĩ tới Cát Phương, Khai nhếch môi. Anh từng muốn được cô, giờ được rồi lại chán. Lòng Khai nôn nao khi nhớ tới Phương Tần. Nhìn đồng hồ, anh đứng dậy

Tới nhà cô, Khai lóng ngóng ngoài cổng một hồi mới thấy Nhật ra

Thằng nhóc ngạc nhiên:

Chị em đi làm mà

Khai chép miệng:

Anh tưởng chị ấy về rồi

Nhật ngập ngừng:

Có chuyện gì quan trọng hả anh?

Ờ. Cũng có chút chuyện. Chắc anh phải chờ

Nhật mở rộng cổng cho Khai đẩy chiếc xe kèn càng vào

Ngồi xuống chiếc ghế gỗ ọp ẹp ngoài hiên, Khai bảo:

Không có bác gái ở nhà, hai chị em vất vả nhỉ?

Sao anh biết mẹ em đi vắng?

Khai cười cười:

Anh là sếp của chị em mà

Nhật tinh quái:

Trông anh chẳng giống sếp chút nào

Khai hỏi:

Không giống sếp thì giống ai chứ?

Nhật láu cá:

Câu này em xin được để dành. Có dịp vui em sẽ nói cho anh nghe

Rút thuốc ra, Khai rủ rê:

Hút không?

Nhật lè lưỡi:

Em sợ chị Tần lắm. Mũi bà ấy thính một cây. Bả nghe mùi khói là em ăn cóc liền

Khai gật gù:

Biết sợ là tốt. Sao, năm nay định thi đại học nào?

Nhật hùng hờn:

Kiến trúc. Em mê nhà cửa, trang trí nội thất lắm

Khai buột miệng

Giống anh. Tiếc là anh lại theo đường khác rồi

Nhật ngậm ngừng:

Nghe nói học kiến trúc tốn kém không thua học y Chẳng biết em theo nổi không nữa

Khai gật gù:

Cứ ráng đi. Anh hứa sẽ hỗ trợ cho em hết mình

Nhật kêu lên:

Chị em có ông sếp hết ý

Khai cao giọng:

Nhưng chị em là người thế nào nhỉ?

Nhật nói không cần suy nghĩ:

Dĩ nhiên là chần rồi. Nhưng là bà chần dễ thương

Khai hỏi tới:

Dễ thương cỡ nào nhóc?

Nhật nheo nheo mắt:

Cỡ đủ để đàn ông đi ngoài đường phải ngoái lại khi nhìn thấy chỉ, nhưng rề theo tán tỉnh thì không dám vì sợ ăn bụp

Khai bật cười:

Trả lời khá lắt. Đúng là em trai của Phương Tan

Nhật thân mật:

Anh ăn chè nha, Bà chằn nhà em nấu đó

Khai âm ự:

Anh không thuộc tuýp hảo ngọt

Xời! Chè lạt nhách à anh ơi. Chị Tần bảo nấu đậu xanh ăn cho mát, nếu bỏ nhiều đường sẽ mất tác dụng mát. Em mời anh một chén, ăn để khỏi nóng ruột kh chờ đợi

Dứt lời, thằng nhóc tuếch ngay vào nhà. Khai ngồi một mình rít thuốc

Ngôi nhà của Phương Tần nhỏ, giản dị và dù vắng người trụ cột, nó vẫn đứng nghĩa một gia đình với những sinh hoạt nhỏ nhất, nhưng đầy thân tình. Điều đó thể hiện rõ ở cách Tần chăm sóc em mình. Cô hay mắng Nhật, nhưng rõ ràng là mắng yêu, bù lại Tần lo cho thằng bé tăng chút. trách nhiệm đè hai vai Tan, cô không sung sướng, vô tư như Cát Phương để suốt ngày ngón ngẹn, giận dỗi, rồi e ấp, thẹn thùng làm điệu với đàn ông. Phương Tần tất bật với cuộc đời. Cô hầu như không chăm chút cho bề ngoài của mình, song vẻ đẹp tự nhiên cứ lồ lộ ra

Cô đúng như Nhật nhận xét "Đẹp để đàn ông phải ngoái lại nhìn, nhưng rề theo tán tỉnh thì không dám "

Cũng may là có nhiều đàn ông thiếu ba lĩnh để Khai còn cơ hội chinh phục Tần. Bỗng dưng anh mỉm cười với ý nghĩ thoáng qua

vừa lúc ấy, Khai nghe có tiếng xe. Anh nhìn ra cổng và thấy Tần. Cô đang chia tay với một gã đàn ông ngồi trên chiếc phuture bạc. Tim Khai chột nhói lên khi nhận ra Thức. Cái thằng em bà con chú bác với anh nhanh chân góm. Nếu Thức bước vào đây chẳng biết Khai phải trốn đi đâu cho đỡ quê vì có sếp nào lại ngồi chờ nhân viên như một gã si tình thế này

Tần mở cổng rào. Cô giật mình khi thấy Khai ngồi thù lù một đống. Trời ơi! Anh đến để chờ cô à? lẽ nào Khai để ý đến Tần?

Lúc cô còn đứng nhìn anh trôn trời, Khai đã hờ hững hỏi:

Em đi chơi vui chứ? Không ngờ em kết bạn nhanh đến thế

Phương Tần trấn tĩnh lại:

Nếu cần bàn công chuyện, mời anh vào nhà

Tôi thích ngồi đây hơn. Sân nhà em trông lãng mạn lắm

Điều đó chỉ đúng nghĩa với những người thừa thời gian

Khai nhếch môi:

Thừa thời gian ngồi chờ đợi như tôi à?

Phương Tần ngồi xuống ghế của Nhật Thăng Bé bung chè ra mời Khai

Tần liếm môi:

ANh Khai không quen món này đâu Nhật

Khai cao giọng:

Ai bảo với em vậy? Đậu xanh nấu đường vừa bở vừa mát. Tôi rất thích

Vừa nói, anh vừa đỡ ly chè trên tay Nhật. Thăng nhóc đưa ly còn lại cho Tần. Cô lắc đầu:

Chị no rồi

Mặc kệ Phương Tần thắc thỏm ngồi kể, Khai tự nhiên ăn ngon làm. Thái độ của anh khiến Tần vô cùng thắc mắc. Cô không hiểu anh thật tình hay giả dối

Mà giả vờ để làm gì nhỉ? Biết đâu lạ miệng, anh ta thấy ngon thật thì sao?

Khai đặt ly chè sát tường:

Lúc này tôi có tới phòng trà. Vừa để kiểm tra, vừa nghe nhạc. Chẳng được mấy bài đã thấy chán, tôi rong xe vòng vòng và tới đây với hy vọng em chẳng có hẹn với ai hết, em đang ở nhà

Phương Tần chớp mắt. Cô cố ý hiểu sai những điều Khai chứa đựng trong lời nói:

Anh đã tìm ra cách nâng cao doanh thu rồi à?

Khai cười cười:

Tôi mê làm giàu thật, nhưng không đến nỗi nửa đêm tới nhà một cô gái đề khoa với cô ta mình đã tìm ra cách nâng cao doanh thu

Nếu anh thích thế cũng đã sao

Nhưng tôi không thích thế vì trái tim tôi không bằng đá. Nó đang cô đơn và mãi đi tìm một trái tim cùng nhịp đập

Phuong Tần thủng tha thủng thỉnh:

Tôi biết trái tim ấy. Nó hiểu anh từng chút 1

mặt Khai sáng lên:

Em biết à?

Tần gật đầu:

Trái tim ấy biết nấu súp măng cua cho anh mà. Đúng là cùng nhịp đập, cùng sở thích, cùng tầng lớp, hết sức môn đăng hộ đối

Khai lạng lẽ nhìn Tần:

với tôi, em quan trọng hơn những thứ đó. Không cô gái nào sánh được với em

Phuong Tần tránh ánh mắt của Khai. Cô không ngờ anh lại...tấn công cô đột ngột như vậy. Sau đêm ở nhà thương được Khai đưa về tận nhà, rồi được anh chăm sóc lúc bị chóng mặt, Tần luôn nghĩ về anh và sợ hãi nếu như mình lỡ yêu thầm

Khai giàu có, là ông chủ kiêu căng nổi tiếng đào hoa, nghĩ tới Khai đã không nên nói chi tới chuyện yêu. Chính vì vậy, Tần luôn tìm nhược điểm của anh để tự răn mình " Khai là người xấu, là gã côn đồ, mất dạy với cha, quyền hành với nhân viên, là sở khanh, đàng điếm...". Rồi an tâm rằng mình chẳng gốc gì yêu một người lăm thói hư tật xấu như thế. Vậy mà Khai mới lững lờ buông câu thôi, tìm Tần như sắp nhũn ra. Cô vội vàng nhớ tới lần gặp Khai đầu tiên, lần đó Tần đã ghét anh thậm tệ, và bây giờ cũng nên ghét đi

Phuong Tần hít vào một hơi dài:

Cám ơn anh đã nói thế

Tôi không thích nghe em cảm ơn chút nào. Phải nói lời gì dễ yêu hơn chứ

Tôi không biết

Khai tùm tùm cười khi thấ Tần cuống lên. ANh hạ giọng:

Nhưng tôi biết. Hay em nói theo tôi vậy

Phuong Tần khô sở:

Xin anh đừng đùa nữa mà

Nhìn vào mắt tôi xem có giống đùa không? tôi ao ước có được một người bạn gái như em. và em phải tin là tôi nói thật

Phuong Tần mím môi, nói một hơi:

Trong công việc, tôi phải tin anh vì anh là cậu chủ, nhưng trong chuyện này, tôi không thể...Trước tôi đã có bao nhiêu người từng nghe những lời như vậy rồi. Tôi rất tỉnh táo, anh mê hoặc tôi không được đâu

Khai nhíu mày:

Anh mê hoặc em? Đúng là chỉ có Phuong Tần mới thốt lên những lời như thế

Nghiêng đầu nhìn Tan, Khai nói tiếp:

Em mê hoặc anh mới đúng. Lần đầu nhìn thấy em, anh đã bị lôi cuốn bởi vẻ bất cần, ngông nghênh đầy hấp dẫn. Để rồi từ đó anh luôn nghĩ tới em

Phuong Tần bĩu môi:

Anh luôn làm khó tôi thì có. Từ ngày biết anh tới nay, tôi chưa bao giờ được yên thân

Khai thích thú reo lên:

Tức là lúc nào em cũng nhớ đến anh?

Cô dẫn lòng trước cái miệng rộng hết sức đa tình và lẳng lơ của Khai, PHuong Tần mĩa mai:

Đúng vậy, nhớ đến rửa thầ

Không hề giận, Khai bật cười:

Chắc anh tổn thọ mấy năm rồi. Nhưng bị rửa yêu, có giảm thọ vẫn hạnh phúc

Mặt Phương Tần nóng bừng lên, co cau có:

Ai thèm yêu anh

Tỉnh bơ, Khai nói trại đi:

Ai thèm yêu em

Tần giấu mặt vào tay giọng lạc hẳn;

Tôi van anh. Nói như thế lỡ tới tai ông chủ bà chủ hoạt Cát Phương, tôi sẽ gặp rắc rối

Khai Nhỏ nhẹ:

Chính vì suy nghĩ này mà em trách né câu hỏi của anh à?

Phương Tần quay đi:

Tôi có biết anh hỏi gì đâu mà tránh né

Bất ngờ giữ chặt hai vai Tần và xoay mặt cô lại đối diện với mình, Khai buông từng tiếng:

Em có yêu anh không?

Phương Tần bướng bỉnh nghênh lại:

Không

Mắt long lên dữ dội, Khai kéo sát TAn vào người và cúi xuống háo hức hôn ngẫu nhiên môi cô

Phương Tần chờ người ra, rồi nhanh nhẹn đẩy mạnh Khai. Anh lì lợm ôm siết cô hơn, nụ hôn chiếm đoạt dữ dội hơn khiến Tần rùng mình. Cô cắn mạnh vào môi Khai rồi vùng chạy vào nhà. Tới phòng mình, TAn vội đóng cửa, ngồi phịch xuống giường thờ hào hển

Đưa tay chặn ngang ngực như để xoa dịu cơn đập hỗn loạn của trái tim, Phương Tần thấy rõ ròi. Cô bật khóc ngon lành vì thất vọng và vì thấy bị sỉ nhục

Giọng Nhật ngập ngừng gọi:

Chị Hai!

Tần hít mũi:

Ơi!

Sao tự nhiên bỏ vào phòng lâu vậy? Anh Khai chờ ngoài sân kia

Tần âm ư:

Chị nhức đầu quá. Em nói khéo khéo cho ông ta về giùm chị đi

Nhật nheo nheo nghe ngay cửa phòng:

nói khéo khéo là nói thế nào? em không biết, chị ráng ra nói đi

Phương Tần làm thinh. Cô tức thằng em ngốc của mình ít, nhưng giận bản thân thì nhiều. Lẽ ra Tần phải dè chừng Khai thì cô lại chủ quan, khinh khỉnh. Chính thái độ thách thức của Tần đã khiến Khai có hành động bốc phát vừa rồi, Nhằm thỏa mãn tự ái đàn ông. Phương Tần quên rằng Khai vừa là người kiêu ngạo, vừa là cậu chủ đầy quyền hành của mình

Câu trả lời "không" cộc lốc của Tần khác nào gáo nước lạnh hắt vào gương mặt tự cao tự đại của Khai. Anh phản ứng lại bằng nụ hôn thô bạo ấy là lẽ tất nhiên

Nhưng dù vì lý do gì, Tần cũng không tha thứ cho Khai. Cô bỗng hận anh chưa từng thấy. Thực chất, Khai là người xấu, giờ thì chẳng cần cố tìm nhược điểm của anh nữa, nó ra rành rành kia rồi và nó vương cả lên môi cô

Tần đưa tay quẹt mạnh lên môi. Cảm giác hoảng hồn nhưng lạ lẫm nụ hôn chọt ngân lên trong hồn cô. Tần nóng cả người, cô vội xua đi mọi ý nghĩ về Khai, nhưng cô đâu thể lẩn tránh anh ta mãi. Tưởng tượng đến lúc phải đối mặt với Khai, Tần muốn độn thổ

Nằm trần trở, bồn chồn với bao nhiêu mâu thuẫn trong đầu một hồi thật lâu, Tần chẳng nghe bên ngoài động tĩnh gì, cũng chẳng nghe Nhật ừ hử, cô nhẹ nhàng mở cửa phòng, nhón chân nhìn ra sân

May quá, Khai đã biến cùng chiếc xe mô tô phân khối lớn. Thở phào, cô bước ra ngoài

Nhật lên tiếng:

Ừ! Hết nhức đầu rồi à? anh Khai nói vậy mà đúng

Tần buột miệng:

Ông ta nói gì với em?

Nhật láu cá:

Chuyen của đàn ông con trai chị không nên nghe

Phương Tần cúi kính:

Mà là con nít ranh, chớ đàn ông gì. Hừ! Từ giờ trở đi không được trò chuyện với ông Khai. Ông ta chả phải người tốt đâu

Nhật các có:

Anh ấy đã làm gì không đúng à?

Phương Tần lặng thinh, giận dỗi bỏ về phòng. Đêm sắp hết, nhưng cô sẽ khó ngủ vì cuộc chuyện trò với Thức lẫn vì nụ hôn của Khai. Dù biết như thế, Tần vẫn cố lằm nhảm để, sao trời để ngủ

Phương Tần đẩy cửa quán cà phê. Cô không phải tìm lâu đã thấy Thức đang ngồi ở góc quán. Anh đang cười thật tươi và giơ tay ra hiệu cho Tan

Lách những hàng bàn ghế kê sát chặt cứng người, Tần bước đến chỗ Thức. Anh chàng lịch sự kéo ghế mời cô

Gọi ca Phe xong, Thức hỏi ngay:

Hẹn tôi ra gặp như vậy chắc chắn đã xảy ra chuyện quan trọng?

Phương Tần nói:

Tôi muốn những công việc anh hứa giới thiệu cho ngay. Có gì khó khăn không?

Thức nhè nhẹ lắc đầu:

Không. Nhưng tại sao phải vội giữ vậy?

Tần thở hắt ra:

Tôi muốn thay đổi chỗ làm

Thức nheo nheo mắt:

Vì những gì tôi kể với em về bác Chu à?

Phương Tần ậm ự:

Anh muốn nghĩ vậy cũng được

Thức uống ngụm caphe và nhìn vẻ nôn nóng của Tần đoán giá đoán non. Tối hôm qua, Tần đâu có thái độ gì, sao bây giờ lại quyết định thay đổi chỗ làm nhỉ?

Anh nhìn thẳng vào mắt Tan:

Em gặp rắc rối từ anh Khai à?

Nghe nhắc đến Khai, Mặt Tần đỏ bừng rồi tái xanh, cô ấp úng:

Không

Rồi cô nói dối:

Từ trước tới nay, tôi không hề biết tôi làm kế toán cho phòng trà, vũ trường. Giờ lộ tẩy rồi, tôi phải thay đổi chỗ làm nếu không muốn bị bà mắng

Thức gật gù:

Cũng có lý do, dù không mấy thuyết phục. Em nghĩ hẳn chỗ anh Khai, tôi sẽ gặp rắc rối đấy

Phương TAn liếm môi:

Anh không nói, tôi cũng không nói, làm sao ông Khai biết được

Thấy Thức im lặng, Tần bối rối:

Xin lỗi. Tôi đòi hỏi nhiều quá

Thức từ tốn:

Em có đòi hỏi gì đâu, tại tôi đề nghị giúp em mà

Nhìn đồng hồ, Thức bảo:

Chờ tôi điện thoại một chút

Tần gật đầu, cô uống cà phê từng muỗng nhỏ như để giết thời gian và để lòng bình thản lại

Chừng 5 phút sau, Thức trở về chỗ. Anh bảo:

Xong, ngày mai em bắt đầu làm

Tần tròn mắt:

Không cần hồ sơ, thủ tục gì sao?

Thức phẩy tay::

Người do tôi giới thiệu không cần thủ tục. Em yên tâm, đây là những cơ sở kinh doanh đang hoàng. Rồi bác gái sẽ hài lòng với công việc của em

Mặt Tần rạng rỡ:

Cám ơn anh

Thức tủm tủm cười. Ngay lúc đó, cửa quán bật mở. Khai bước vào và đang rảo mắt tìm một chỗ ngồi. Tần nghe tim đập như muốn rơi ra ngoài khi Khai đi về phía mình

Rất tự nhiên, Thức kéo anh ngồi xuống. Khai nhìn hai người, giọng lạnh ngắt:

Có phiền gì không đây?

Thức lơ lửng:

Phiền một chút thôi, nhưng chẳng sao. Tụi em đi ngay đây

Khai lặng lẽ ném ánh mắt vào Tần, cô rất tỉnh, nhưng anh thừa biết Tần đang bối rối. Hừ! Thế là rõ, trái tim con bé không hướng về anh. Anh đã chậm chân hơn Thức và khó chịu với cảm giác bị phồng tay trên

Thức thân mật hỏi TAn:

Mình đi được chưa?

Cô máy móc gật đầu. Khai bỗng...ra lệnh:

Em ngồi lại. Tôi có chuyện muốn bàn

Phương Tần nhìn Thức. Anh nhún vai bày tỏ như muốn bảo tùy ý cô

Trước sau gù, Tần cũng nghĩ việc. Sẵn dịp này, nói luôn để khỏi mất công gặp gương mặt khó ưa của Khai thêm lần nữa

Giọng ngọt hơn thường ngày rất nhiều lần, Tần nói với Thức:

Em sẽ về sau một mình vậy

Thức cười, nụ cười kiểu "Biết người biết ta" của anh làm cô hơi ngượng

Đợi Thức đi rồi Khai mới nói:

Anh không tin Thức là tình địch của mình

Phương Tần thản nhiên vượt theo:

Tôi cũng không tin và anh Thức rất nghiêm túc trong tình cảm, chớ khogn hề
đùa trên lòng tự trọng của người khác như anh

Khai trầm giọng:

Anh xin lỗi chuyện đêm qua

Môu nhếch lên, TAn cộc lốc:

Tôi quên rồi

Vẫn giận anh sao?

Tần tránh đôi mắt da diết của Khai, cô ngập ngừng:

Không biết anh muốn bàn với tôi chuyện gì, riêng tôi cũng có chuyện cần
nói với anh

Khai dịu dàng:

Em cứ nói đi

Phương Tần xoay xâu chìa khoá trong tay va thấy khó mở lời

Khai tỏ vẻ khuyến khích:

Bất cứ yêu cầu, đề nghị nào của em, anh cũng chấp nhận cả, hãy nói đi

Phương Tần nói thật nhanh:

Tôi...tôi xin nghỉ việc

Khai nhìn sững vào cô rồi im lặng. một lát sau anh nhỏ nhẹ:

Không cần phải như thế. Tôi hứa với em chuyện hôm qua sẽ khogn bao giờ
lập lại

Tần cứng rắn:

Tôi đã quyết định rồi. Tôi không thích hợp với môi trường chớ không phải
chuyện đêm qua

Khai thản nhiên:

Vậy thì khogn sao. Tôi đang muốn bàn với em chuyện thay đổi hướng làm ăn. Vì thú thật, tôi cũng không thích môi trường xô bồ đó. Tôi nhất định chuyển nghề

Tần bối rối:

Nhưng mà tôi...

Khai nói:

Đã nhận công việc khác qua trung gian là Thức chứ gì. Đâu có sao. Em làm một lúc đôi ba chỗ vẫn được cơ mà. Tôi rất cần người như em, nên xin lỗi, không để mất em đâu

Phương Tần buột. miệng:

Người như tôi rất nhiều. Anh dễ dàng kiếm ra hàng tá trên báo, trong mục tìm việc làm

Nhưng họ không phải là em. Tôi sẽ trả lương cho em gấp ba lần hiện tại. Thằng nhóc Nhật rất mê học kiến trúc, chẳng lẽ em không cần tiền cho nó ăn học? Chẳng lẽ em để mặc nó vì tự ái của mình

Im lặng một chút như để thăm dò ý Tan, Khai nói tiếp:

Có lẽ em cho rằng tôi tính toán để ép em vào thế phải làm việc cho tôi vì tiền? Tôi đúng là như vậy, nhưng nếu em không có khả năng, tôi cũng không vung tiền ra đâu

Phương Tần nhếch môi vì từ "vung tiền" được Khai cố ý nhấn mạnh. Nó khiến cô đầu lằng lằng trên mây té nhào xuống đất. Thì ra anh giữ Tần lại, thậm chí trả lương cao cho cô vì cô có khả năng làm việc, chứ không vì lý do nào khác

Đêm hôm qua với Khai chỉ là một trò đùa bốc đồng, anh ta hức sẽ không bao giờ lặp lại nữa. Tần có thể tin được lời hứa đó không?

Tần trầm giọng:

Lương càng cao, công việc càng khó. Sự ràng buộc chủ tớ càng căng thẳng. Tôi ghét nhất là sự ràng buộc

Khai lắc đầu:

Sẽ không có sự ràng buộc nào cả

Phương Tần nhún vai:

Vậy thì đừng ép tôi nữa

Khai nhìn cô đăm đăm:

Em không thích hợp với môi trường hay khogn thích hợp với tôi?

Tần đáp:

Cả hai

Tôi sẽ thay đổi môi trường lẫn con người để thích hợp với em

Phương Tần bật cười:

Làm sao tôi có thể tin anh, khi bản thân tôi chả là gì để đủ sức khiến anh thay đổi nhiều như thế

Khai nhân từng tiếng:

Nếu anh thay đổi được thì sao?

Tần lúng túng bung ly caphe đã voi hơn phân nửa lên nhấp môi:

Điều đó tốt cho anh và nhiều người khác

Khai hạ giọng:

Anh cần mình em thôi

Tần nhăn mặt:

Tôi xin anh mà

Khai khò sở:

Đêm qua anh không hề đùa

Đừng nhắc chuyện đó nữa. Tôi đã có người đàn ông của mình. Anh cũng có Cát Phương. Anh yêu kiểu tay đôi, tay ba vô đạo đức lắm

Sao lại gán Cát Phương cho anh?

Phương Tần mỉa mai:

Nghe anh...kêu oan ức lắm không bằng. Tại sao thì anh tự hiểu lấy. Bây giờ tôi đi được rồi chứ?

Khai lì lợm:

Em đi đâu? Anh đưa em đi

Phương Tần buông thõng hai tay:

Như vậy là làm phiền người khác. Tôi năn nỉ anh mà. Kết quả chẳng tới đâu đâu

Khai buồn bã:

1 ngày nào đó em sẽ nghĩ khác về anh

Tần nuốt tiếng thở dài. Cô xốc cái túi xách trên vai và lầm lũi bước ra cửa. Dắt chiếc 79 ra, cô đạp hơn chục cái máy mới nổ. Tần phóng xe đến nhà Khánh Như. Giờ này không biết nó ngủ dậy chưa, nếu chưa, Tần cũng "dừng" nó dậy

Cửa mở, Như ló đầu ra, mặt không mừng cũng không quạu, con nhỏ quay vào ngồi phịch xuống ghế, thái độ như một bà chủ trong chiếc kimônô lụa, song vẫn chưa bỏ hết góc nghèo nàn

Khánh Như uể oải hỏi:

Đi đâu mà sớm thế?

Phương Tần thủng thỉnh:

Đi uống caphe với anh em nhà ông Khai

Như bỗng sinh động hẳn lên:

Khai còn ông em nào nữa à?

tan khoát tay:

Anh em chú bác ấy mà

Như nheo nheo mắt:

Mày muốn nói đến Thức phải không?

Ờ

Hai gã ấy đâu ưa nhau, sao cả hai lại đi uống caphe với mày nhỉ?

Tần tiếp tục lấp lửng:

Tình cờ thôi. Nhưng Thức là người thế nào hả Như?

Khánh Như lừ mắt:

Hoi? Nhã Trúc ấy. Nó chắc chắn rành Thức hơn tao

Phương Tần đốp chất:

Hỏi duoc Nhã Trúc, tao đã chả hỏi mày

Nhưng tại sao mày quan tâm đến hấn?

Thức tìm việc làm cho tao

Như ngạc nhiên:

Còn chỗ của Khai?

Tần chép miệng:

Tao nghỉ rồi. Mới nghỉ sáng nay

Khánh Như ngồi thẳng người lên:

Lý do

Tần buông từng tiếng:

Tao không thích

Trời ơi! Mày có điên không? Tự nhiên đập đồ chén com của mình. Tại sao mày tin vào tay Thức nhỉ?

Vì tao cảm thấy Thức là người có thể tin được

Khánh Như cúi kính:

Cảm thấy...cái móc xì. Mày đập đồ cả chén com của tao đây. Mau rút lại ý định ngu ngốc ấy đi

Phương Tần xụ mặt. Như vội phân bua:

Tao dám cá không chỗ nào trả lương cao bằng phòng trà, vũ trường. Thấy mày nghỉ ngang, tao xót nên mới nói thế. Không thích cũng phải cố. Có vậy mới sống được

Tần ngập ngừng nói dối:

Thú thật, tao không thoải mái khi làm với Khai. Anh ta vừa hợm hĩnh, vừa quyền hành, khiến người khác phải tự ái

Như reo lên:

Chủ nào lại không thế? Nhiều khi gặp thằng cha có máu ba lăm còn khôn nặn, khôn khở hơn nhiều nữa kia. So ra, Khai vẫn tốt hơn ỨC TỶ LÃO CHỦ KHÁC. Mà xin nghỉ ỜNG KHÔNG Ý KIẾN GÌ SAO?

Nhờ" tới gương mặt của Khai lúc cô về, Tần hơi chạnh lòng. Nhưng ngay sau đó cô gạt ngay hình bóng Khai ra khỏi hồn mình. Cô nói:

Dĩ nhiên là Khai giữ tao lại, nhưng đã suy nghĩ cả đêm rồi, tao đâu thay đổi được

Khánh Như hát hàm:

Lão Trúc xúi mày phải không?

Làm gì có. Tại mẹ tao không thích làm ở mấy chỗ đó

Xạo. Tao không hề nghe bác nói gì cả. Thật ra vì lý do gì?

Phương Tần nói đại:

Tao thích Thúc

Như thành thốt:

Chúa ơi! Nhã Trúc sẽ xé mà ra như xé phay gà. Mà tìm thấy gì ở gã đàn ông đó ngoài cái mã đẹp tai bẽm mép

Tần rầu rĩ:

Tao không biết

Thế hẳn có hứa hẹn gì với mày không?

tan ngo ngác:

Hứa hẹn gì cơ chứ?

Khánh Như:

Xời! Mày đâu phải con nít để không hiểu ý tao

Phương Tần buột miệng:

Thì Trúc đã tìm việc làm cho tao đó

Chỉ vậy thôi mà đã cảm động. Đúng là khờ. Mày biết Nghiêm phải tốn cho tao bao nhiêu thứ tao mới yêu anh ta không? Hà! Cứ nhìn toàn bộ bên trong căn nhà này rồi tính ra tiền. Nay mai tao sẽ gắn máy lạnh đó. Thời buổi này yêu một

người, thích một người nào đó đều phải tính toán. Gàn gàn dở dở như mày chỉ thiệt thân

Rồi như bắt đầu huyền thuyên về triết lý cuộc sống thế nào là hiện đại là phù hợp với xu hướng phát triển của xã hội

Phương Tần lịch sự ngồi nghe mà ngáy tận cổ. Cô đợi Như nói hết mới bảo:

Bây giờ mày kể cho tao nghe về gia đình Khai được rồi đó

Khánh Như lại ca cẩm:

Tao không hiểu nổi mày. Vì muốn tìm hiểu ông Chu, nên vào làm cho Khai. Chưa tìm được khí gió thì đã nghỉ để bây giờ bắt tao kể. Tốt nhất, mày nên tiếp tục làm

Tần nhẹ nhàng:

Tao mà làm tiếp mày và ông Nghiêm sẽ bị bẻ mảnh đấy

Khánh Như khựng lại:

Mày nói gì vậy?

Tần nhỏ nhẹ:

Làm kế toán cho Khai đúng là "chăm" nhưng mày từng dọa tao trước đây, nhưng không chỉ...chăm tao. Ông Khai đang để ý đến mày và Nghiêm, liệu mà ngừng chuyện bỏ túi riêng đi

Như tỉnh rụi:

Làm gì có chuyện đó. Mọi thứ ế ẩm, mày làm như muốn bỏ túi riêng để lảm không bằng

Tần bắt bẻ:

Ế ẩm sao mà rủ rê tao về làm chung với mày, chứ đừng làm với Khai? tao kiểm tra sổ sách dĩ nhiên phải biết doanh thu hàng đêm thật là trên giấy tờ chênh lệch cỡ nào, và khoản tiền chênh lệch đó rơi vào tay ai

Khánh Như khinh khỉnh:

Nếu khogn làm như vậy, sống đâu có nổi. Hơn nữa, công sức tao và Nghiêm bỏ ra khogn có nhỏ trong khi cha con ông Khai ngồi mát mà hưởng bát vàng. Ông Chu chả xứng đáng hưởng những gì đang có, nó thuộc về ben ngoài của Khai và Nghiêm. Suy cho cùng, anh Nghiêm chỉ lấy lại những gì của anh

Phương Tần khó chịu:

Đó là luận điệu của mày hay của Nghiêm mà ngang ngược quá vậy?

Chuyen khogn lien quan tới mày đâu, đừng chõ mũi vào

Tao nghĩ là đúng phải không?

Khánh Như văng tục như tay chơi chính hiệu:

Mẹ...mày bới móc mọi thứ lên rồi nghi. Đứa khá thế vào chỗ của mày càng phiền cho tụi tao hơn

Tần cau mày:

Sao mày lại trách khi Khai thuê tao là để làm mỗi chuyện đó

Như làm thình. Con bé lấy gói thuốc trên bàn, châm một điếu hút hết sức rành rẽ, khiến Tần phải tròn xoe mắt nhìn

Rít mấy hơi thuốc, Khánh Như nói:

Tao nghĩ mày nên làm trở lại. Chúng ta sẽ là `1 bọn. Khai không biết đâu. Mày sẽ được chia phần trăm thoa? đáng. OK?

Phương Tần sừng sốt vì đề nghị trắng trợn của Như. Cô buột miệng:

Mày thay đổi nhiều quá

Mặt Khánh Như thản nhiên:

Có vậy mới thích nghi cuộc sống này. Sao? Trả lời đề nghị của tao đi chứ

Phương Tần thẳng thắn:

Tao cần tiền thật, nhưng không mạo hiểm như mày. Cho tao xin đi

Khánh Như khinh khỉnh:

gàn dở. Tao tạo cho mày cơ hội kiếm tiền, chê thì thôi vậy

Dứt lời cô ngời tréo chân rít thuốc. Phương Tần ngao ngán quay đi

Giọng Như vang lên đều đều:

Mẹ Khai và mẹ Nghiêm là hai chị em cùng cha khác mẹ. Ông Ngoại Nghiêm trước kia là chủ vựa gạo rất lớn trong chợ Bình Tây. Ông ham thăng con trai nổi nghiệp, nhưng bà ngoại Nghiêm chỉ sanh được mỗi mẹ Nghiêm, thế là ông

chủ vừa gạo kiếm thêm bà hai với mong muốn có được người nối dõi, nhưng trời xui đất khiến thế nào, bà hai cũng sinh gái. Thế nhưng bà ngoại của Khai rất khon ngoan, thủ đoạn lại đẹp nên bà giữ rịt ông chồng và tóm thâu quyền bính. Bà hai thường lấn áp chồng và bà cả trong việc quản lý điều hành vừa gạo

Phương Tàn lặng thinh. Cô từng nghe Thức kể như thế. Như lại nói tiếp:

Bà hai có điểm yếu là thích nghe lời tâng bốc, bởi vậy bà rất thích ông Chu, lúc đó đã là một tay khá có máu mặt chuyên đứng ra dàn xếp chuyện bên bãi, bốc vác. Bà mềm lòng trước miệng của hắn nên đã gả con gái rượng cho mình

Môi nhếch lên như một người từng trải chuyện đời, Khánh Như nói tiếp:

Ông Chu có người em song sanh tên Chánh. Hai anh giống nhau như hai giọt nước. Ông Chu mồm mép giảo hoạt bao nhiêu thì ngược lại, Ông Chanh hiền lành, ít nói bấy nhiêu. Bà VAn, mẹ Khai yêu ông Chanh, nhưng phải lấy ông Chu

Phương Tàn thẳng thốt:

Có chuyện này nữa sao?

Hừ! Đời mà, chuyện gì lại không có

Nhưng tao hoàn toàn không biết. Phải đó là lý do sau này họ ly dị nhau không?

Như không trả lời, cô hạ giọng:

Bà Ngoại Khai là người quyết đoán, vào cái thời ấy, muốn làm ăn yên ổn, phải được giới anh chị đỡ đầu. Có gì hơn khi gã anh chị đó là rể đông sản? Thế là dầy biết con gái yêu người em, bà vẫn ép lấy ông anh, vì hắn ta là đại cạ Biết vợ yêu em trai mình, ông Chu không từ thủ đoạn kiếm chuyện tống khứ ông Chanh lên Buon Me Thuot. Rồi từ đó vừa gạo dần dà lọt vào tay ông ta

Phương Tàn thắc mắc:

Chẳng lẽ ông ngoại Khai trả cho mẹ ông Nghiêm chút của cải nào?

Dĩ nhiên là có, nhưng chẳng bao nhiêu so với những gì bà Vân được hưởng, vì lúc ấy, ba ngoại Nghiêm đã mất, mẹ ảnh sống với di ghê, nên đâu dám đòi hỏi phần mình

Tao có nghe Thức kể về cách làm giàu, phá sản của ông Chu cũng như cái chết thảm của anh Kha, nhưng không nghe anh ấy nói chuyện tình cảm của ba mình

Như bảo:

Đây ví như bí mật thâm cung. Ai lại kể

Tần thở dài:

Tao Vô tình đã viết đẹp cho cuộc đời ông Chụ Thảo nào Khai kong ưa ba vụ
hồi lý này. Toàn đối trá

Khánh Như chua ngoa:

Mày viết ăn tiền chứ đâu phải vô tình

Phuong Tần thoánh đỏ mặt. Cô cứng miệng vì câu chằm chọc của Nhu

Cô lãnh đi:

Mày biết gì về ông Chánh không?

Như gật đầu:

Nghe anh Nghiêm kể, Ông Chánh lên cao nguyên với hai bàn tay trắng và
một trái tim tan nát. Nhưng vốn là người giàu nghị lực, ông khai khẩn đất, mở
trang trại trồng caphe rồi lập gia đình ở đó luôn. Sau mấy mươi năm, tài sản của
ông không nhỏ đâu. Hầu như ở thành phố nào trong nước cũng có đại lý caphe
Trung Chanh của ông. Cơ nghiệp của ông ta bền vững hơn ông Chu nhiều

Tần bùi ngùi:

Song sức khỏe lại kém hơn ông Chu

Ông ta đâu tìm vì mối tình ngày xưa ấy mà

Vừa nói, Như vừa cười thích thú

Tần nhăn mặt:

Mày nhảm nhí vừa thôi. Ông ta đâu còn trẻ trung gì

Như vênh mặt lên:

Bộ già không yêu được à? Vợ ông chết mấy năm rồi, Bà Vân cũng đã ly dị
chồng. Nói lại tình xưa để về già co người bầu bạn. Cũng tốt chứ

Phuong Tần chép miệng:

Thật ra, giàu có chưa hẳn là sugn sướng

Nhưng cái khổ con người giàu vẫn sướng hơn cái khổ của người nghèo

Khổ mà cũng phân chia loại khổ nữa à?

Như nhếch môi:

đương nhiên. Bởi vậy mày phải phấn đấu làm giàu bằng mọi cách, nhờ có khổ thì cũng là...khổ sướng

Nhìn Tần bằng nữa con mắt, cô nói tiếp:

Tao không tin trên đời có kẻ chê tiền. Hay tao đánh giá mày sai? Mày đang chơi trò thả mồi bắt bóng với ông Khai và ông Thục, đúng không?

Trò thả mồi bắt bóng gì? tao khogn hiểu ý mày

Anh em nhà họ ai cũng lắm của nhiều tiền, và ai cũng đa tình. Mày thích lão Thục, nhưng yêu luôn lão Khai cũng đã sao. một bước lên chức là dễ như trở bàn tay Mày thuộc hàng xinh đẹp, tội gì không sử dụng vốn tự có chứ

Phương Tần quát:

Thoi, đủ rồi. Mày càng lúc càng quá đáng. Tao về đây

Khánh Như ngồi trong nhà nói với ra:

Quay lại làm cho Khai đi. Tụi mình sẽ hợp tác vui vẻ. Mày vây vào Thúc là không yèn với con Nhã Trúc đâu. Buông hẳn cho rồi

Tần không nói không rằng, mím môi đập mạnh. Chiếc xe nổ máy ngay vì cơn giận của cô. tan phóng thẳng về nhà với trái tim nặng trĩu